

La salut del poble es la
suprema llei.

Poble que no lluita, es
poble mort, y tal lluita
deu ser sols pel
dret á la vida y á la
lliure manifestació.

PREUS
DE SUSCRIPCIO

Gronollers, un mes,
0'25 ptas.

Fora, un trimestre,
1 pta.

Tots els que'ns brscan
el benestar a l'altra
vida se'l procuran per
aquesta.

Deu, al crear al dimoni,
ó va equivocar-se ó es
que gosa en que'l mal
exi-teixi; per aixó la
ciencia no lliga a b
ells.

Administració-Redacció
AURORA, 23

Tots els originals encami-
nats al be públich, s'inser-
tarán.

SETMANARI SATIRICH VERMELL * Sortirá tots els dissabtes

PAGO PER ADELANTAT * NÚMERO SOLT: 5 CÉNTIMS

¡Alma, senyor Estrany!

Al confeccionar el present núme-
ro, no podíam fer relació de com
quedá l'acte de conciliació que'l di-
jous á las deu del matí se celebrá so-
bre la denuncia formulada pel se-
nyor Estrany.

També hi han enjoncat á nostre
company de Redacció, en Clar-i-net.

Jarana, jarana, que fa torero á lo
Carancha.

¡Uy, quina por!

¡Ay! Aguanteume, sinó caych.

Estich espantat de debó.

Figureuvos: En el Jutjat se'm crida per
un cantó; els pinxos de per aquí, per un
altre; á cada cantonada'm sembla veure á
un home que ab la tranca á la má m'espera
y'm diu: tu, escandalós, que't ficas en
la vida privada de la gent (que per mi vol
dir lo mal que fan d'amagat, axó de la vi-
da privada), vina aquí, que vull enviarte á
sopar ab aquell que tu no creus... ¡heret-
gel... Y... zist, zast, quedo com qui veu
visions.

Els capellans també diuen que'ls hi pa-
garé; aixó d'invertir doctrines que ataquen
á la moral y als sentiments de cristiandat,
diuen, no pot anar.

Y... quasi tenen rahó.

Pero no'ls val.

Ni'l Jutjat, ni'ls pinxos, ni'ls capellans
poden ni podrán jamay rés debaix de ma
conciencia; estich tranquil, més qu'ells,
sí, més, molt més qu'ells.

L'home que obra segons sas conviccions,
que ningú pugui tatarli sa linia de con-
ducta, com més gran y empenyada es la
lluyta, més hi disfruta, més gosa, mes viu;
son esprit, engrandintse al infinit, l'alenta
fins al triomf de la batalla entaulada.

Qu'eu el Jutjat sentencian, ¿qué? Que'ls
pinxos cantin, diguin y cridin. ¿qué? Lo
qu'ells farán será molt enraonar y buy-
dar gots de vi y copas de rom ó ayguar-
dent.

Cobarts y presumits; com no tenen con-
ciencia d'ells mateixos, al veure preparat
lo camp de son enemich, correrán avergo-
nyits á amagarse en un recó y á plorar
y arrastrarse servilment per no perdre 'l
rosegó que sos senyors els han ensenyat.

Dels altres, dels negres, dels capellans,
ni hi penso.

¿Qué? ¿condempnarme á l'altre vida?
¡L'altre vida!

Repareulos que poch els preocupa an
ells l'altra vida y com se buscan el benes-
tar en aquesta; rodejats de comoditats, de
luxo, de domini; venjatiu y dissoluts, fe-
rint y no curant, tirant la pedra y ama-
gant la má, pero ¡pobrets! ¿qué podrán
ells davant mas conviccions?

Els, que 's diuen deixebles d'aquell
mestre que deya: ¿Quí d'entre nosaltres
vulga esser el primer será 'l darrer, qui
vulga ser l'amo será 'l criat.»

Y també 'ls deya: «Qui á mi vulga se-
guirme, que miri, que vengui sos bens ter-
renals, que 's despulli d'ells, que ho re-

parteixi entre 'ls pobres y que 'm se-
gueixi.»

Y ells, aquets deixebles que darían tren-
ta y ratlla á son humil mestre, mireulos:
carregats de riquesas, possehint els més
grans y sumptuosos edificis, sempre pido-
lant, sempre demanant, rodejantse de co-
moditats y benestars, tractant d'imposarse
en tot, dominarho tot, absorbirho tot, sens
recordarse de las teorías del héroe de la
resignació y humilitat, segons esplican
ells mateixos.

Pues ja veuen quins son mos contraris,
cap está lliure d'ell mateix: un jutje, per
las lleys; uns pinxos, pels gots de vi y pel
rosegó miserable, y la clericalia, que, po-
bres, el dia que la corda de la hipocressia
se 'ls trenca, acabarán son domini ab la
facilitat ab que 's disol una bombolla de
sabó al aire.

Ho dich ben alt: davant mas convic-
cions, davant ma conciencia, tot lo demés
per mi no val una escupinada á terra.

Y que 'm presento de cara.

CLAR-I-NET

¡A la barra!

¡Ves qui ho havia de dir que 'n Salva-
dorito mereixés els honors de la repeti-
ció!

Pro ¡ves qui ho havia de dir que 'n Si-
nia tingués la altanería que té y la barra
de continuar jugant als prohibits per la
lleis, essent com és un dels seus represen-
tants.

¡Que no veus, home, que á ton fill no li